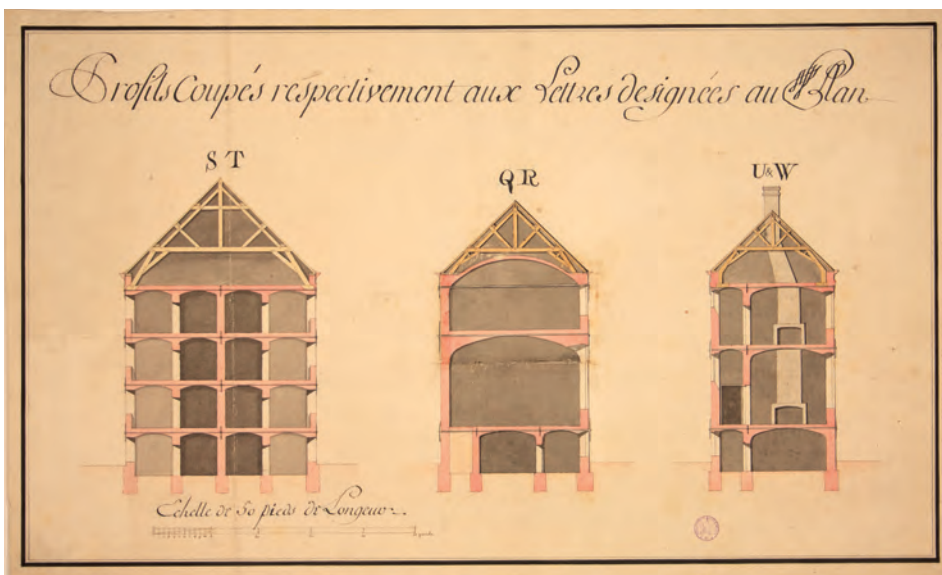

Gent on Files

@rchieflink

Driemaandelijkse nieuwsbrief van 't Archief. Gent on Files vzw - jaargang 12 - nummer 3 - juli 2012

Dwarse doorsnede van een vleugel van het rasphuis, pentekening met aquarel door J.B. Malfeson, AG L147/9a

Het (Spaans) Kasteel

de eerste keuze van Vilain XIII voor de oprichting van het provinciale correctiehuis

De Staten van Vlaanderen, het regionale bestuursniveau, realiseerden in 1773-1775 het rasp- of correctiehuis langs de Coupure in Gent. Daarmee deden zij een poging om de toenemende plaag van bedelaars en vagebonden en de daarmee gepaard gaande criminaliteit in te dijken. Het voorstel kwam van hun voorzitter, burggraaf Jean Jacques Philippe Vilain XIII (1712-1777), voorschepen of burgemeester van Gent. Hij had dit verwoord in zijn rapport 'Qui noluerit operari non manducet. L'homme est condamné par Dieu à manger son pain à la sueur de son visage' (Gent 1771) of 'Hij die niet heeft willen werken, hoort af te zien van eten. De mens is door God veroordeeld zijn brood te eten in het zweet zijns aanschijns'. Deze titel spreekt voor zich en is bijzonder radicaal. Wie, met andere woorden vroeger niet heeft willen werken, verdient nu geen eten.

J.J. Vilain XIII bekritiseerde expliciet de bedelaars en de vagebonden,

die het platteland teisterden en zijn bewoners afpersten en die zich in de armoede installeerden en overleefden dankzij de vele steuninstellingen. Van de 64.681 armen op het Vlaamse platteland was minstens de helft niet arm door ouderdom of ziekte: het waren gezonde bedelaars, bedriegers en vagebonden. Waarom van hen geen nuttige arbeidskrachten maken? Dit kon volgens hem door de oprichting van een correctiehuis. Hierin moesten criminelen, bedelaars en vagebonden niet alleen worden opgesloten, maar er ook arbeid (leren) verrichten. Zo werden ze arbeidskrachten die beschikbaar waren voor de arbeidsmarkt en dus nuttig voor de ondernemers.

In 1775 publiceerde Vilain XIII een tweede rapport, waarin hij rekening hield met de kritiek op zijn opvattingen. Die viseerde vooral de onmogelijkheid alle bedelaars en vagebonden op te sluiten. Maar niet enkel tussen de rapporten uit 1771 en 1775 waren er verschillen,

Gezicht op het rasphuis met de Gentse torenrij op de achtergrond, aquarel door J.J. Wynants, WVI/111

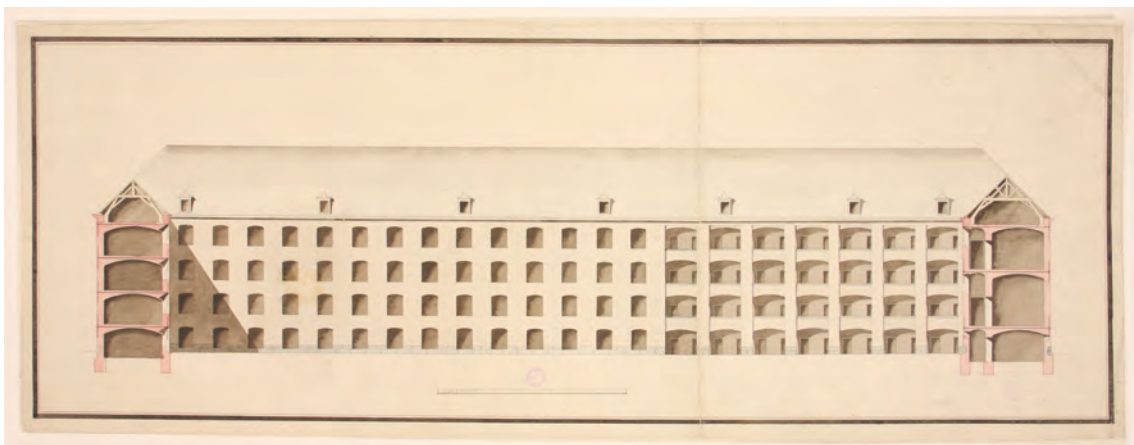
ook tussen het eerste rapport en de realisatie van het rasphuis waren er discrepanties. Een ervan was de beoogde ligging. Volgens Vilain XIII was de ideale plaats het Kasteel van Gent. Dit complex was op bevel van Keizer Karel in 1540 opgericht als dwangburcht op de plaats van de aloude Sint-Baafsabdij. Hoewel deze citadel geen belangrijke militaire functie meer had - tien jaar later zou ze bij keizerlijk decreet van 22 november 1781 geschrapt worden als garnizoen en enkel de functies van munitieopslag en de kanonnengieterij behouden - verbleven er nog steeds soldaten. Voor Vilain XIII was dat laatste heel belangrijk. Als een van de oorzaken van de omvang van vagebondisme,

bedelarij en onveiligheid op het platteland door rondtrekkende benden, wees hij op het gebrek aan doortastend optreden van de overheid en vooral van de rechtbanken. Plakkaten genoeg, maar ze werden niet nageleefd. Ook de hospitalen en andere steuninstellingen kregen een veeg uit de pan. Ze waren te zwak, vertoonden te weinig daadkracht wanneer het erop aankwam de voorschriften en reglementen uit te voeren. Hun burgerlijke besturen waren weinig doorzichtig en hielden er een onduidelijke uitgavenpolitiek op na. Daarom opteerde Vilain XIII voor een gemengd en vastberaden bestuur waarbij de voorschriften de mensen zouden bevelen en niet de mensen de voorschriften. De oplossing om

dit te bereiken lag in een militair bestuur: 'L'ordre, les statuts, la discipline, le respect fermement établis & jamais impunément violés entre les militaires, joints à leur promptitude à corriger les abus, serviront de garants contre l'inconstance de toute autre direction.' Vandaar de keuze van Vilain XIII voor het Kasteel van Gent. Het personeel dat hij voorzag, was dan ook een doorslag van een legereenheid en bestond uit vijftig soldaten, een commandant, een onderluitenant, kwartiermeesters, sergeanten, korporaals, een chirurgijn-majoor, barbiers en een aalmoezenier. De levenswijze van de toekomstige bewoners was eveneens op militaire leest geschoeid, met een meer dan dwingende dagindeling.

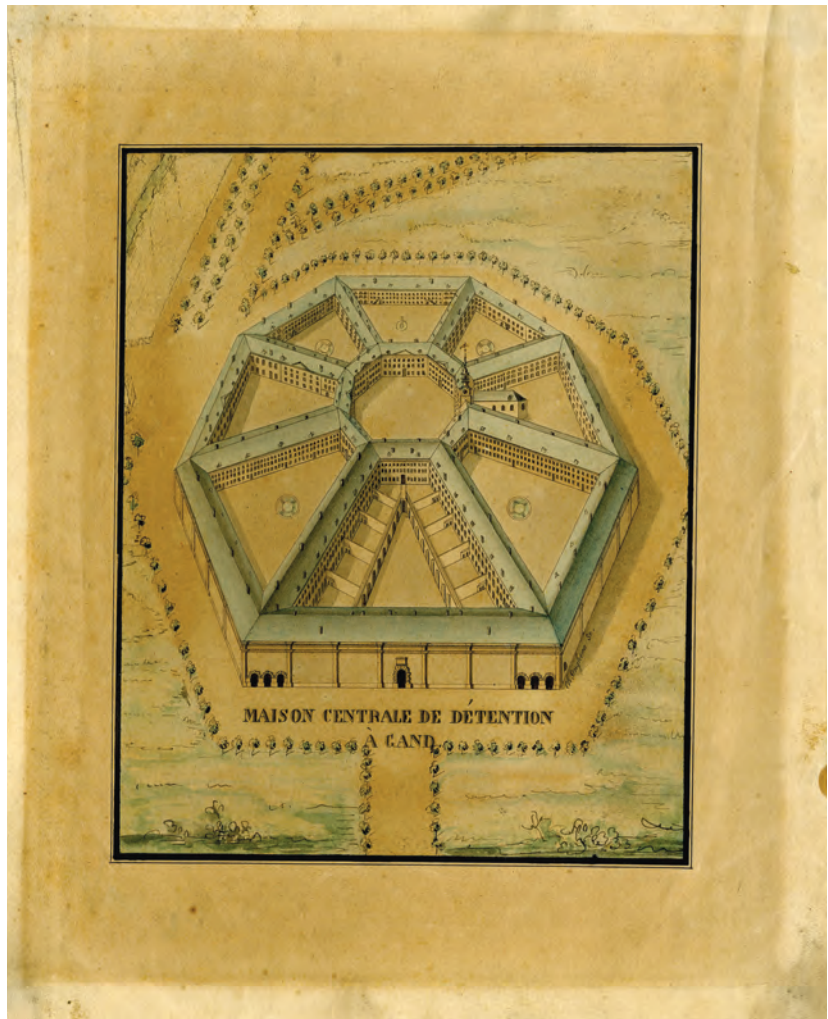
Maar er was meer. De site zelf was uitermate geschikt. Een vagebond, een gezonde bedelaar, een dief die gewend was te leven zonder een klap uit te voeren en zich daar helemaal niet voor schaamde, zou er steeds naar streven te ontsnappen uit de plaats waar hij vastgehouden werd en waar hij verplicht was te werken, aldus de auteur. Daarom was het nodig dat deze plaats een soort vesting was, waaruit het zo goed als onmogelijk was te ontsnappen. In deze gedachtegang was er geen

Gevelopstand van de vrouwen vleugel, pentekening met aquarel door J.B. Malfeson, AG L147/9b

geschiktere plaats dan de Citadel van Gent, want door de muren en grachten was ontsnappen praktisch onmogelijk. Er was een kerk, er waren winkels, een brouwerij, een beenhouwer, in één woord alles wat nodig was. Mocht men dit alles moeten voorzien, dan zou dit slechts kunnen tegen enorme kosten. Dit idee alleen al zou het gehele project kunnen doen mislukken. Kortom, het was de ideale locatie om de nodige tucht te verzekeren bij deze klasse van mensen, altijd klaar om de orde te verstoren, steeds volgens Vilain XIII. Zijn bedoeling om het volk discipline bij te brengen, blijkt overduidelijk.

Voor zover de Staten met de oprichting akkoord gingen, formuleerden de meeste leden toch een aantal forse punten van kritiek: de instelling mocht geen nieuwe belastingen vereisen, het Kasteel van Gent werd uitdrukkelijk geen goede keuze genoemd, men moest ook vrouwen opnemen en het gemengd burgerlijk/militair bestuur was onaanvaardbaar. De Staten vreesden moeilijkheden door de ligging in een militair complex en door de deelname van militairen aan het bestuur. Vooral het feit dat ze het bestuur zouden moeten delen, vond geen genade. Dat moest uitsluitend in hun handen en volledig burgerlijk zijn. Op 7 mei 1771 besloten de Staten dan ook 'het emplacement te doen construeren op Ackerghem, van vooren debouterende aen de nieuwe coupure ende van achter aen de vesten deser Stadt.' In hun verzoek om een octrooi voor de oprichting, vroegen ze expliciet dat de vorstin zou verklaren dat het tuchthuis voor altijd onder het bestuur en het gezag van de Staten van Vlaanderen zou staan en dat geen enkel burgerlijk of militair orgaan er ooit enige jurisdictie zou uitoefenen. Maria Theresia verklaarde zich akkoord op 17 januari 1772, zij het met de nodige nuances.

Panoramisch gezicht op het tuchthuis, pentekening met aquarel, AG L147/8b

Een tweede groot verschil tussen het oorspronkelijke voorstel en de realisatie lag in de architectuur. Het eerste ontwerp bestond uit een aantal evenwijdige lange paviljoenen, die Vilain XIII straten noemde. Het gerealiseerde correctiehuis had de zeer kenmerkende en innoverende vorm van een achthoek met evenveel paviljoenen. Tijdens de vergaderingen van 16 mei 1772 en volgende dagen kwamen de Staten tot het besluit dat, wanneer men rekening wilde houden met de wensen van de regering, het eerste plan niet kon dienen. Hun wensen bestonden erin, dat men alle veroordeelden en valide bedelaars, zowel mannen als vrouwen, in afzonderlijke gebouwen zou onderbrengen en

dat elkeen 's nachts afzonderlijk werd opgesloten; dat er plaatsen moesten zijn voor werkwillige armen; dat er een kwartier nodig was om de kinderen van de bedelaars en de armen te onderhouden en een handwerk te leren. Daarom beslisten de Staten een nieuw plan te laten opmaken door de experts J.B. Simoens en Derighe (?) die aan de directeurs van de provinciale werken Pulincx en Malfeson werden toegevoegd. Dit nieuw plan leidde tot het rasphuis aan de Coupure.

Griet Maréchal

Nog meer Gentse schepenboeken

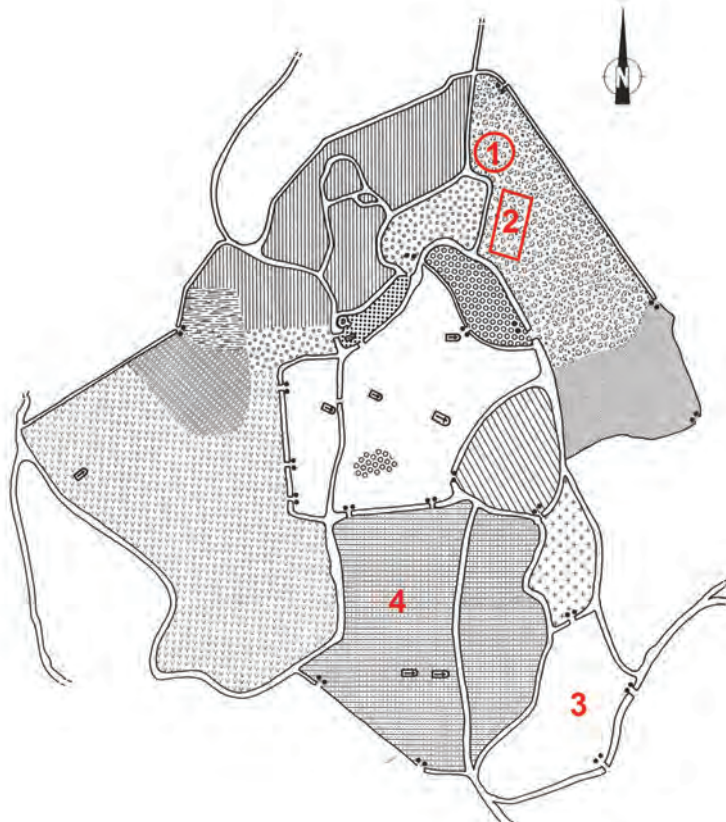
Het Gentse Stadsarchief is terecht trots op zijn vrijwel ononderbroken reeksen schepenboeken vanaf het midden van de veertiende eeuw. De jaarregisters of wettelijke passeringen van de schepenen van de keure in reeks 301 beslaan de periode van 1339 tot 1679. Het betreft de akten en contracten van de willige rechtspraak, geacteerd door de schepenen van de keure. Hierbij komt nog reeks 303 met de schepenregisters van *Vrij huis, vrij erf* over de periode 1529-1796. Nog uitgebreider is de reeks van de schepenboeken van gedele (reeks 330 over 1349-1795

en reeks 333 over 1599-1788).

Die registers behoorden enkel tot het juridische ressort van de Gentse stadsschepenen. Binnen de veertiende-eeuwse stadsomwalling waren er evenwel een aantal heerlijkheden die over eigen schepenbanken beschikten en instonden voor het verlijden van akten binnen hun domein. De belangrijkste waren de heerlijkheden van Blaisant, van het Nieuwland en van Raveschoot, die al door de graven van Vlaanderen in leen waren gegeven toen de stad Gent tot stand kwam.

De heerlijkheid van Sint-Pieters was de belangrijkste *intra muros* en behoorde tot het oorspronkelijke domein van de abdij. Ingevolge de territoriale en de administratieve hervormingen na de aanhechting bij de Franse Republiek op het einde van de achttiende eeuw, werden die heerlijkheden opgenomen in het Gentse stadsgebied. Hun schepenboeken werden bijna nooit gebruikt en vormen dus een onontgonnen terrein.

De heerlijkheid van Sint-Pieters *intra muros* strekte zich uit tussen de Schelde, de Ketelvest, de Leie en de

Kaart van Gent waarop de geciteerde heerlijkheden aangeduid zijn:

1. Blaisant
2. Nieuwland
3. Raveschoot
4. Sint-Pieters

Stad Gent,
De Zwarte Doos, Stadsarcheologie

derde stadsomwalling, maar ook *extra muros* buiten de Overpoort en de Kortrijkse poort in Sint-Pieters-Aaigem, Sint-Pieters-Aalst, Zwijnaarde, Zevergem en Maalte. Voor de schepenen van Sint-Pieters heette hun territorium *de heerlijkheid van Sint-Pieters nevens Gent*. Zij lieten akten en contracten registreren op gezag van de abt van Sint-Pieters. Die stelde de baljuw en de dertien schepenen van de heerlijkheid aan, notabelen die levenslang in functie bleven. In de loop van de eeuwen ontstonden er tal van bevoegdheidsconflicten tussen de Gentse stadsschepenen en de schepenen van Sint-Pieters. In de meeste gevallen werd er een compromis gevonden.

Aanvankelijk bestonden hun akten en contracten van willige rechtspraak uit losse documenten, zogenaamde chirografen. Het exemplaar van de schepenbank bleef op de griffie in *den block*, een stevig archiefmeubel onder het oog van de schepenen. Toen de bekommernis zich liet gevoelen om meer zorg te dragen voor dergelijke bescheiden, gaf Ghelain de Temmerman, prior en later abt, omstreeks het midden van de zestiende eeuw de opdracht ze in registers te laten inschrijven. Benevens de registers met akten en contracten bleven er ook twee registers en een bundel met boedelstaten bewaard. Het Rijksarchief bewaart ze in het Fonds van de Sint-Pietersabdij.

De heerlijkheid van Blaisant, soms verbasterd tot Plaisant of Plasant, was gelegen aan de Muide, meer specifiek de Voormuide en langsheen de Papenstraat, de huidige Doornzelestraat, in de parochie van het Heilig-Kerst. De heerlijkheid was eigendom van het kapittel van Sint-Veerle, die er de

baljuw, de burgemeester en de schepenen aanstelde. Ook deze schepenbank hield registers van akten en contracten bij, waarvan er zes bewaard bleven over de periode 1696-1797. In veel gevallen ging het om wettelijke passeringen voor de beide Gentse schepenbanken of notariële contracten die door de schepenen van Blaisant werden geacteerd en bevestigd. Toch traden zij ook op als een zelfstandige juridische entiteit en gaven ook akten uit op eigen initiatief.

De heerlijkheid van het Nieuwland strekte zich eveneens uit op de Muide. De as ervan werd gevormd door het Nieuwland, met de Doornzelestraat, de omgeving van de Sint-Salvatorskerk, het Godshuishammeke en het Klein en Groot Huidenvetterken. De heerlijkheid hing af van het leenhof van de Oudburg en stond onder de jurisdictie van een baljuw en zeven schepenen, die werden aangesteld door de heer van het Nieuwland. Van die rechtbank bleven negen verzamelingen met akten en contracten - registers en bundels - bewaard. Ze bestrijken de periode van 1634 tot 1792, met enkele hiaten.

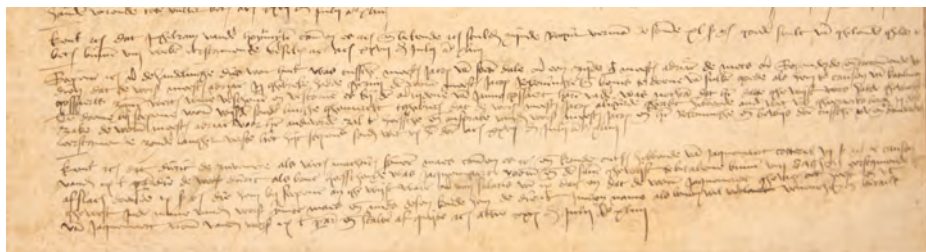
De heerlijkheid van Raveschoot was kleiner in oppervlakte. Ze hing af van het leenhof van Dendermonde en strekte zich uit op het Zand, van de Vijfwindgaten tot de Sint-Lievenspoort en de Keizerspoort, en zelfs buiten de stadsomwalling tussen die poorten. Er bleef één register van akten en contracten bewaard over de jaren 1632-1638. Met dit overzicht wordt de aandacht gevestigd op het bestaan van 61 schepenregisters die niet bij

het historisch onderzoek in Gent worden gebruikt. De schepenboeken van de Stad Gent zelf zijn uiterst gevarieerd qua inhoud, omdat ze de rijkdom van een (groot)stedelijke samenleving weerspiegelen. De heerlijkheden Raveschoot, Nieuwland en Blaisant behielden een semiruraal karakter, terwijl Sint-Pieters *intra muros* meer verstedelijkte allures vertoonde. Voor het huizenonderzoek en de studie van de persoonlijke eigendom bieden die *nieuwe* schepenboeken een onvermoede rijkdom.

Daniel Lievois

Een uitgebreidere en meer gedetailleerde versie van deze bijdrage, met de exacte referenties, vindt u in D. Lievois, *Een noble onbekende. Tientallen vrijwel nooit gebruikte Gentse schepenboeken*, in *Handelingen van de Maatschappij voor Geschiedenis van Oudheidkunde van Gent*, Nieuwe reeks, LXIII, nr. 2, 2009, p. 201-208.

Metten huwelicke grotelic bedroghen

Akte uit een register van de keure, met vonnis uit 27 juli 1444 waarin Adriaan de Mets rekenschap moet geven tegen 30 juli 1444, Reeks 301/37 (2), f° 161 v°

De vijftiende-eeuwse registers van de schepenen van de keure van Gent bevatten per schepenaar meerdere boedelverdelingen van echtparen, die in de officialiteit van Doornik, Kamerijk of Brussel een scheiding van tafel en bed verkregen hebben. Ook bij Gentse poorters van wie het huwelijk nietig wordt verklaard, is er nood aan een boedelverdeling. Uit de schepenakten valt op te maken, dat bij nietigverklaring het huwelijksvermogen verdeeld wordt naar analogie met de gangbare verdeling bij scheiding van tafel en bed, met een materiële achteruitgang tot gevolg. Wanneer die nietigverklaring plaatsvindt korte tijd nadat de huwelijksband wordt aangegaan, is de kans klein dat de beperkte gemeenschap van roerende goederen (*katelen*) dermate gespijsd werd, dat een verdeling ervan rendeert. Onroerende of patrimoniale goederen brengen geen soelaas, want die worden integraal teruggenomen door de partner die ze inbrengt. Een dergelijke tegenslag overkomt meester Jakob van Zoetendale, een Gents chirurgijn. Op 12 september 1444 wordt zijn huwelijk met Katelijne Gossaerts uit Geraardsbergen door de officiaal van Kamerijk nietig verklaard.

Katelijne, een gegoed weesmeisje met een vermogen geschat op 100 lb. groten, heeft er in september 1444 reeds een tumultueus leven op zitten. In een vroeger kerkelijk onderzoek in Kamerijk was aan het licht gekomen, dat Katelijne clandestien gehuwd is met Klaas de Groote. Katelijne negeert echter het kerkelijke vonnis. Dat legt haar de verplichting op om binnen de veertig dagen dit huwelijk openbaar te laten inzegenen, maar zij kiest ervoor om samen te wonen met haar minnaar Jan de Brune.

Na het overlijden van haar ouders wordt meester Adriaan de Mets, ontvanger van de stad Geraardsbergen, aangesteld als haar voogd. Met zo'n aantrekkelijk vermogen is Katelijne ver buiten Geraardsbergen een interessante huwelijkspartner en de Gents chirurgijn laat zich dan ook in haar netten strikken. Zij verandert haar familienaam in 'tsBroeden' en slaagt erin de pastoor van de Gents Sint-Michielskerk ervan te overtuigen, om na slechts één enkele huwelijksban (in plaats van de gebruikelijke drie) haar huwelijk met Zoetendale begin 1444 openbaar in te zegenen. Het huwelijksgebruik van Jakob en Katelijne duurt slechts

vijftien dagen. De openbare aanklager van de officialiteit van Kamerijk slaagt erin Katelijne op te sporen, haar over te brengen naar Kamerijk en haar daar tijdens het strafproces gevangen te zetten. Het vonnis valt op 12 september 1444 en verklaart de band met Zoetendale van nul en generlei waarde wegens de eerdere door de officiaal bij vonnis vastgestelde huwelijksband (*ligamen*) van Katelijne met Klaas de Groote. Om te boeten voor haar wangedrag blijft Katelijne in de kerker van de officialiteit opgesloten.

Het huwelijksbedrog van Katelijne en de financiële kater, die Zoetendale hieraan overhoudt, brengen hem ertoe om als een ware querulant vanaf juli 1444 tot november 1446 telkens weer in de Gentsche schepenbank in de aanval te gaan tegen Adriaan de Mets over zijn beheer als voormalig voogd. Een alerte Adriaan de Mets wijst er de schepenen op, dat Zoetendale geen grond meer heeft om hem lastig te vallen, aangezien die blijkens het kerkelijke vonnis niet langer de echtgenoot en voogd is van Katelijne Gossaerts. De verhoudingen tussen de partijen verzieken steeds meer en verzanden in procedurekwesties. Voor Zoetendale, hoewel bijgestaan door Gelaas de Clerc 'zinen advocaet', is Adriaan de Mets een te sterke tegenpartij. Als stadsontvanger heeft hij de nodige ervaring verworven om 'in gerechte' krachtig van zich af te bijten. Op 5 november 1446 komt de voor De Mets verlossende uitspraak. De schepenen vonnissen dat Zoetendale zijn eis niet heeft bewezen en dat hij De Mets niet meer mag lastigvallen. Zoetendale wordt veroordeeld tot de proceskosten.

Monique Vleeschouwers-Van Melkebeek

*Gent, kop en hart, ge zijt een schone stad,
van uwe torens nog niet eens gesproken,
noch van de vaandels die men uitgestoken
heeft naar men het vet of mager had.*

*Gij hebt het een en ander meegemaakt;
Alleen het wit en 't zwart behield zijn tover:
't is wit en zwart dat over u nog waakt.
Maar kom, dat is historie. Zand erover.*

Bovenstaande strofes komen uit een gedicht van Richard Minne (1891-1965) over zijn geboortestad Gent. Starten met een gedicht lijkt me een gepast eresaluut aan het vroegere diensthoofd Leen Charles en haar equipe, die zich jarenlang hebben ingespannen voor het Gentse stedelijke archief. Met het vertrek van heel wat mensen werd en wordt een pagina omgedraaid. Gelukkig verliet niet iedereen De Zwarte Doos en kan nog steeds een beroep worden gedaan op heel veel expertise en ervaring: op onze archiefconsulente Valerie, de depotmedewerkers Franky, Luc & Patrick, het administratief personeel Carine, Danny & Kathleen, onze huisfotograaf Storm, IT-specialist Frederik en -last but not least- op onze vrijwilligers en de vriendenkring.

Niet zonder gepaste stedelijke trots gaan in de loop van 2012 drie nieuwe archivarissen in De Zwarte Doos van start! Ze werken onder de leiding van de directeur van de gloednieuwe dienst Stadsarcheologie en Stadsarchief, Marie Christine Laleman. Alle taken van de verschillende archivarissen opnoemen zou wat ver leiden. Toch lichten we graag een tipje van de sluiers op. Steven Staelens begeleidt onder meer de ontwikkeling van een nieuw archief- en informatiebeheersysteem dat aangepast is aan de hedendaagse digitale wereld. Guy Dupont zorgt er onder andere voor dat het stadsarchief zich via allerlei publieksactiviteiten en projecten in de kijker werkt (muntenroute, publicaties, ...). En ik stuur het geheel aan, verdeel de taken en tracht de toevloed van overdrachten en vragen om informatie en advies in goede banen te leiden.

Zand erover is zeker niet het uitgangspunt voor het Gentse stadsarchief voor de komende jaren. We sluiten ons niet op in ivoren torens, integendeel. De dienstverlening van het archief staat voorop: we streven ernaar om de drempel van het archief voor diverse groepen gebruikers verder naar beneden te halen. Het archief is niet enkel de plaats voor specialisten, maar de locatie waar elke burger zijn zoektocht naar informatie over de stad tot een goed einde moet kunnen brengen. De drempels voor een archiefbezoek kunnen met de nieuwe media nog verder worden verlaagd. Het *geheugen van de stad* zullen we trachten levend te houden met voortdurende nieuwe aanwinsten - niet alleen het archief van de stedelijke diensten, maar ook het archief van belangrijke personen, families, verenigingen en bedrijven.

Verder zetten we in op de zichtbaarheid van het archief bij de stadsdiensten. Historisch gegroeide achterstanden in de overdrachten worden ingehaald en waar nodig wordt advies *op maat* verstrekt. De verbeterde ontsluiting van het archief via het internet en een doorgedreven samenwerking met de andere Gentse erfgoedinstellingen (bijvoorbeeld op het vlak van acquisitie en ontsluiting van de collecties) blijven eveneens hoog op de agenda staan.

Tot slot: onze deur staat altijd open voor suggesties en verbeteringen!

Pieter-Jan Lachaert

Link

Op 1 augustus 2012 gaat André Capiteyn met pensioen. André geniet ruime erkenning om zijn cultuurhistorische en iconografische kennis van Gent en opnieuw zal het Gentse Stadsarchief een eminente Gentkenner moeten missen. De voorbije decennia werkte André mee aan talrijke publicaties en tentoonstellingen die tot doel hadden aspecten van de Gentse stadsgeschiedenis ruim geïllustreerd in de belangstelling te brengen. Zo was hij ook co-auteur van de op grote schaal verspreide reeksen *Gent van toen en nu* en *Waar is de tijd* of van overzichtswerken zoals de *Historische Atlas Gent*. Wie iets over Gent zoekt, komt nogal snel bij André terecht en talrijk zijn de instellingen en organisaties die een beroep willen doen op die ruime kennis van feiten, literatuur en beeldmateriaal. Maar André koestert ook een aantal thema's die hem nauw aan het hart liggen, het voorbije jaar uitvoerig belicht bij de herdenking van Nobelprijswinnaar Maurice Maeterlinck (1882-1949). En hoewel de talrijke activiteiten rond de Wereldtentoonstelling 1913 lonken, kiest hij voor een vrij leven buiten de ambtelijke verplichtingen. Dit vrije leven kan alle kanten op: reisverhalen, publicaties over Gent, het familiale erfgoed aan de Halvemaanstraat en zoveel andere dingen. We wensen André alle succes toe in zijn nieuwe leven.

Marie Christine Laleman

colofon

@rchieflink is de driemaandelijke nieuwsbrief van 't Archief. Gent on Files, een ondersteunende vzw voor het Stadsarchief van Gent

Het abonnement is begrepen in de lidmaatschapsbijdrage: 15 euro individuele leden, 18 euro gezin, 25 euro steunende leden en 250 euro ereleden.

Een los nummer kost 5 euro.

Rekeningnummer:
IBAN: BE31 0003 25207755

Projectrekening Koning Boudewijnstichting

“voor een betere conservatie van de charterverzameling” IBAN: BE10 0000 0000 0404 BIC: BPOTBEBI met mededeling 'L82195 - 't Archief Gent on Files vzw; een fiscaal attest vanaf 40 euro.

Adres GOF

p.a. De Zwarte Doos Stadsarchief,
Dulle-Grietlaan 12, 9050 Gentbrugge
(09)266 57 60
stadsarchief@gent.be
www.gentonfiles.be

Coördinatie en eindredactie

Valérie Meillander
Christine Duthoit

Verantwoordelijke uitgever

Piet Veldeman, Ooistraat 10,
9041 Oostakker

ISSN - nummer: 1376-2966

Foto's:

De Zwarte Doos/Stadsarchief

Vormgeving

Évé Grafica - Erika Vanderstockt,
Gent, GSM: 0486/51.78.88

Druk

J. Verbeke, Gent

Inhoud

1
Het (Spaans) Kasteel van Gent in 1771

4
Nog meer Gentse schepenboeken

6
Metten huwelicke, grotelic bedroghen

7
007
Archieven voor iedereen

8
Link
André Capiteyn